33ste jaar. — Nr 91. Zaterdag 31 Juli 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, 31 JULI.

Van alles wat.

Ik weet toch inderdaad niet meer wat men zou moeten uitdenken om de liberalen te vrede te stellen. Die menschen klagen altijd en wat nog meer is, zij zijn altijd kwaad, maar altijd altijd !

Ziet gij er eenen die met handen en voeten slaat in eene herberg, die alles beter wil weten dan alleman, die zich alle dagen half dood chagerneert, wees zeker dat het een liberaal is.

Een katholiek is altijd te vrede en opgeruimd ; gebeurt het al eens dat het ding niet gaat zoo als hij het verlangt, dan zegt hij : in Gods name, eenen anderen keer zal het beter gaan. Maar een liberaal... loop weg !

Leest eens de katholieke en de liberale gazetten.

De eerste zoeken niets anders dan de menschen in vrede te doen leven ; de tweede zijn altijd bezig met de beest te jagen. 'T is maar altijd : de minister heeft dit gedaan, de burgemeester heeft dat gezegd, de pastoor is een dengniet, de klerikalen moesten den kogel krijgen en zoo voorts koekoek eenen zang van nieuwjaarsdag 's morgens tot 's avonds van Sint-Silvester.

Het tongersch geuzenblad, dat gaat van zelve, heeft ook van allerhande verwijtingen te doen tegen onze katholieke stadsregeering. Gij moet dan wel verstaan dat onze regeering sedert dat zij aan het roer is, niets goeds gedaan heeft. Wanneer het geuzenblad zegt dat men op het stadhuis niets goeds gedaan heeft, dat wil zeggen dat de regeering niets gedaan heeft wat de geuzerij kan goedkeuren, en daarin zou het geuzenblad wel kunnen gelijk hebben.

Over eenigen tijd was het geuzenblad drie duivels kwaad omdat de meerderheid de schoolwet had toegepast zonder naar de raadgevingen van de tongersche geuzen te luisteren. Ziet ge wel, de plaats van directeur der kostelooze jongensschool was vacant en de gemeenteraad heeft eenen bekwamen en gediplomeerden onderwijzer gekozen om hem aan het hoofd dezer school te plaatsen.

Hebt ge dat nu nog van uw leven gezien ? De katholieken gaan daar eenen uitmuntenden en gediplomeerden directeur kiezen, in plaats van den voorkeur te geven aan eenen ongediplomeerden liberaal die recht op zijn pensioen had !

En in de meisjes school dan ? Eene bestierster, die recht op pensioen heeft, durven vervangen door eene bekwame, verdienstige en gediplomeerde onderwijzeres aan dewelke het geuzenblad niets anders te verwijten vindt dan dat zij uit de Kempen is !!! Hebt gij dat nog ooit gehoord ?

* *

Een van onze lezers stelt een heel eenvoudig middel voor om Jan en alleman in de schoolzaak te vrede te stellen. Dat de stad zich niets van de scholen aantrekke en aan katholieken en liberalen de zorg overlate om scholen in te richten zoo als zij ze verlangen. Katholieken en liberalen zullen elk van hunnen kant hunne onderwijzers en onderwijzeressen betalen en hunne programmas opstellen gelijk zij het goedvinden.

Dat zou aan de stad toelaten menige duizenden te sparen, want iedereen weet dat het de scholen zijn die het meest geld verslinden ; het openbaar onderwijs kost zoovel als alle andere uitgaven der stad te zamen. Indien de gemeentekas niet moest elk jaar ledig gemaakt worden voor het onderhoud der scholen, dan zou men menige contributie kunnen afschaffen en de stad zou veel aanzienlijke werken kunnen voltrekken die vandaag achter wege blijven.

Het onderwijs zou daardoor niets verliezen, wijl iedereen de school zou vinden die hij verkiest. Dus voordeel van alle kanten, scholen voor alle goestingen, vermindering der lasten en uitvoering van werken waar alle inwoners uit zouden uit trekken.

Maar gij gaat het zien, de liberalen zullen daarvan niet willen hooren. Scholen onderhouden dat kost centen, en van centen geven zijn ze niet thuis. Kale praat kunt gij van hen krijgen zoovel gij wilt, lafhartige en naamlooze beleedigingen zullen zij u overvloedig toewerpen, daar kijken ze niet op, wel te verstaan op voorwaarde van zich vooral lafhartig achter de kolommen van het geuzenblad verborgen te hebben.

Is dat niet verachtelijk ?

En wanneer gij dan dat zelfde geuzenblad daar ziet voor den dag komen met dien flauwen praat : « *De klerikale meerderheid heeft niets goeds gedaan !* » en wanneer gij u zegt dat de naamlooze sniffer die zoo iets durft schrijven, zijnen wierook komt branden voor die afgedankte liberale bestuurders die de stadszaken zoo schoon in de war hebben gelaten dat zij zelfs niet uit hunne eigene rekeningen loos konden worden, zegt, lezers, moet gij dan de schouders niet optrekken ?

* *

Met onze katholieke ministers gaat het niet anders dan met onze katholieke raadsleden. De eene worden met dezelfde oneerlijke wapens aangevallen als de andere. Zij kunnen het aanleggen gelijk zij willen, alles wat zij doen is geen duit waard.

Ja, vriend lezer, er gebeuren schrikkelijke dingen in ons land.

Al de geuzengazetten zijn met verstomming geslagen, over al de ijselijkheden die er heden voorvallen.

Zijn zij verontweerdigd over de schandalen in 't land der koolmijnders ? — Over het vergiftigen, branden, zelfmoorden, of misschien over de schandelijke misdrijven te St-Gilles bij Brussel ?

Neen, het zijn geene dieven, stroopers, brandstichters of moordenaars waar de geuzengazetten zoozeer tegen gebeten zijn.

Het zijn onze katholieke ministers, die heden de groote misdadigers zijn in het oog der geuzerij.

Heeft minister Pontus die arme en ongelukkige soldaten niet verplicht in de processie te gaan, en dat bij zulke groote hitte dat er geen mensch op straat dierf komen ?

Het was om dood te vallen en toch moesten die diep te beklagen jongens er maar door, met gevaar eene doodelijke ziekte op het lijf te halen. — 't Is schrikkelijk.

En moeten de jongens ook al niet naar de kerk om den « Te Deum » bij te wonen, met den verjaardag des konings ?

Doch nu heeft minister Pontus nog wat anders aangevangen. — Schrik niet, lezer, bij het vernemen dier nieuwe wreedheid. — En vooral gij, moeders, de kinderen bij het leger hebt, raapt uwen moed bijeen, want gij zult hem noodig hebben bij het hooren der schrikkelijke marteling, welke men heden uw kind doet ondergaan.

Luistert :

Minister Pontus dan, heeft beslist dat men voortaan alle Zondagen, in het kamp van Beverloo, eene militaire mis zal zingen met groote plechtigheid ; waarin alle soldaten verzocht worden tegenwoordig te zijn. En om hen de gelegenheid te geven die plechtige mis bij te wonen, zal dan 's Zondags het middageten uitgedeeld worden ten twaalf uren juist. —

Zoodus zullen die arme, ongelukkige jongens verplicht worden Zondags ten twaalf uren juist hun middagmaal te nemen, honger of geen honger !!!

Waarlijk, dat is nu niet meer om uit te houden, zulke schrikkelijke mishandelingen !

En de geuzengazetten zijn heel kwaad als zij dat vertellen, en ge moet niet denken dat ze lachen, zulle.

Doch het is de minister van oorlog alleen niet, die deze schelmstukken bedrijft.

* *

Minister Thonissen begint weêr opnieuw de gemeente-schoolmeesters uit te hongeren. De vroeger afgestelde schoolmeesters zijn nu allen reeds lang dood van honger, gebrek en ellende, en nu moeten er weêr nieuwe slachtoffers gezocht worden, en minister Thonissen heeft er acht gevonden die hij tot den hongerdood veroordeeld heeft.

Wel dat hij ze dan ineens moordood sloeg, dan waren zij van 't lijden af. — Neen, zij moeten traag en langzaam sterven, opdat hun lijden langduriger zou zijn, en daarom geeft hij hun een jaarlijksch wachtgeld van **duizend** tot **drie duizend franken.**

Er zijn dan opnieuw acht gemeentescholen afgeschaft. — Maar hetgeen de geuzengazetten vergeten te zeggen, is het getal leerlingen dier afgeschafte scholen. — Wij zullen het hun dan maar herinneren.

Onder die acht afgeschafte scholen waren er vijf die geen enkelen leerling hadden. Twee andere gemeentescholen hadden elk eenen leerling, — maakt dat niet tweeleerlingen voor zeven scholen ?

Of er soms ook konijnen in de school gekweekt werden, dat wordt er niet bijgevoegd.

De achtste of laatste afgeschafte school had negen leerlingen, zoodat die acht gemeentescholen samen elf leerlingen telden.

De verschillende aangenomen scholen in die acht gemeenten, telden tezamen ongeveer twaalf honderd leerlingen.

Als men nagaat dat die acht afgeschafte schoolmeesters ruim twintig duizend frs 's jaars kostten, dan kostte het onderwijs van elk dier elf leerlingen bij de twee duizend frs.

Doch er is een dezer dagen een ander schandaal gebeurd, een wezenlijk schandaal. Maar de geuzen zwijgen daarover als visschen.

En waarlijk het zwijgen is hier onverbeterlijk.

Elkeen weet nog hoe moeilijk de vragen van den prijskamp voor lagere scholen waren verleden jaar. Bijna geen enkele katholieke leerling kon de vragen beantwoorden, en de prijzen onder hen waren uiterst zeldzaam.

De vragen waren zoo moeilijk dat een katholieke representant in de Kamer uitriep : De prijsvragen voor de leerlingen der lagere scholen zijn zoo moeilijk dat er weinig representanten zijn die ze zullen beantwoorden. — Doch het wonderlijkste van al was dat de leerlingen der geuzenscholen de prijsvragen spoedig en zonder de minste hapering oplosten.

Er was zelfs een geuzenleerling die zoo sterk was, dat hij de vragen in eene herberg beantwoorde zelfs voor de prijskamp begonnen was.

Niemand kon begrijpen hoe het mogelijk was, dat de leerlingen die vragen beantwoordden, zelfs voor de prijskamp begon.

Doch dit jaar is de deugnieterij aan den dag gekomen.

Geuzen-inspecteurs, waarvan het land krioelt, hadden in stilte de vragen afgeschreven, om ze aan de geuzenschoolmeesters bekend te maken. Deze zouden dan hunne leerlingen het antwoord van buiten leeren, en zoo doende hadden zij zeker allen prijs.

Doch minister Thonissen lag op de loer. Zoodra hij de deugnieterij betrapt had stelde hij den prijskamp uit tot 2 augustus. — Hij deed andere prijsvragen opmaken en die zullen zoo goed en zoo geheim bewaard worden, dat geen enkele geuzenschoolmeester de vragen kennen zal, dan op den prijskamp zelf.

Nu zullen wij eens afwachten of de geuzenleerlingen nog zoo goed en zoo gemakkelijk zullen antwoorden als verleden jaar.

En wij zullen ook eens afwachten welke straf die valschspelers zullen oploopen, die aan de geuzenschoolmeesters de prijsvragen bekend maakten lang voor den prijskamp !

* *

Onze lezers zullen zich ongetwijfeld nog herinneren hoe de liberale gazetten zich verleden jaar te berste stoeften over den uitslag van den prijskamp tusschen de lagere scholen :

't Was volop kermis in den geuzenwinkel.

Van toen reeds werd er gezegd dat er getoefeld geweest was : — maar *zeggen* is gemakkelijk, *bewijzen* daar zit de knoop.

Welon, over eenige dagen vonden wij het bewijs in den *Moniteur* onder den vorm eener officieele mededeeling luidende als volgt :

« *Wedstrijd der lagere scholen. — Verdaging.* » — Een exemplaar der gedrukte vragen aan » zekere onderwijzers medegedeeld zijnde, ten» gevolge van een misbruik van vertrouwen, is de » kantonale wedstrijd tusschen de lagere scholen » die bepaald was op 15 juli, verdaagd tot 2 » augustus. »

Wat gaat de liberale pers nu doen met al de lofreden die zij over het officieel onderwijs gezongen heeft ?

Hoe spijtig, niet waar, dat het bedrog uitgekomen is ?

Zoo was 't gemakkelijk prijzen te winnen en het « officieel » onderwijs op te heuzelen.

Dit jaar heeft men dien kleinen list op grootere schaal willen gebruiken.

Ziet eens, al de officieele scholen kwamen bekrond uit den wedstrijd ; de aangenomene scholen, in eenen valstrik gelokt, werden geklept ; 't kon niet anders. Welke jubelkreten in de liberale pers !

Welk schitterend bewijs van de deugdelijkheid der officieele geuzenscholen ; welke verplettering van het katholiek onderwijs.

Wat al ronkende statistieken zou men opgemaakt hebben, om ze den katholieke schoolmeesters onder den neus te wrijven !

Maar nu heeft geheel dat spel omver. Wanneer de liberale blagueurs nog met hunne partijdige statistieken voor den dag komen, dan kunnen onze onderwijzers hun met volle recht toeroepen : die cijfers zijn alleen het bewijs uwer onbeschaamde bedriegerijen.

* *

Onze lezers weten dat de geuzen meerderheid van den provincialen raad van Brabant de kiezing van Diest vernietigde omdat zekere formaliteit niet was nagekomen.

Die liberale meerderheid moest bekennen dat er geen kwestie van bedrog of wat ook in 't spel was ; dat de uitslag dus de uitdrukking van den wil der kiezers was.

Niettegenstaande dat, en alleen omdat de katholieke kandidaten gekozen waren, werd de keus vernietigd.

Verleden zondag had de nieuwe kiezing plaats, en de katholieken van het kanton Diest hebben getoond dat zij diep verontwaardigd waren over den kaakslag hun door den geuzen raad zoo onbeleefd gegeven.

De heeren Cantillon en Verreydt, die den vorigen keer maar in de dertig stemmen boven de meerderheid verkregen, werden nu met 60 stemmen meerderheid gekozen.

Eere aan de katholieke kiezers van het kanton Diest die de katholieke vaan gewroken hebben over de oneer haar aangedaan.

* *

Welke is de *werkelijke reden* der aanvallen waarvan de kloosterlingen en priesters zonder ophouden het voorwerp zijn ? — De eene en de andere zijn de discipels van den goddelijken Gekruiste ; evenals Hij en ter oorzake van Hem moeten zij gehaat en veracht worden. Wat meer is, de kloosterling en de priester zijn door karakter en stand de vijanden der dwalingen en der ondeugden. Wat kunnen zij van de uitkramers, voorstanders en verspreiders der leugen en der goddeloosheid verwachten tenzij haat en vervolging ?

Men schept er behagen in den kloosterling en de kloosterzuster voor luiaards te doen doorgaan. Welhoe ! is het niet in de kloosters dat de letteren, de wetenschappen, de kunsten eene schuilplaats hebben gevonden ?

Beurtelings missionarissen, landbouwers, schrijvers, komt hun dan den roem niet toe de barbaren bekeerd en beschaafd te hebben ; hun den grond te hebben leeren ontginnen ; ons, met de kunst en letterkundige meesterstukken der vroegere tijden, bewonderenswaardige en hoogst nuttige werken, komende uit hunne eigene handen, achtergelaten te hebben ?

Wie werkt meer dan de kloosterling en de kloosterzuster aan het heil des volks, aan de opvoeding der kinderen, aan de verpleging der zieken, aan het onderhoud der gebrekkigen en weezen ? Ja, de maatschappij werpt den steen naar hare grootste weldoeners, en, trokken deze zich terug, zou men verschrikt zijn over het ledige dat zij zouden achterlaten.

Maar, zegt men, waartoe dient het bespiegelend leven bij de kloosterlingen ? Victor Hugo antwoordt : « Om de wereld, gebukt onder den last harer misdaden, te ondersteunen. » Inderdaad zoowel in de zedelijke als in de stoffelijke wereld moet het evenwicht bestaan. In de maatschappij, welke God bestiert, behoeven er reine harten die bidden voor hen, welke niet bidden ; onschuldigen, die boeten voor de plichtigen ; slachtoffers die zich opofferen en herstellen voor hen, die God door hunne onophoudelijke euveldaden beleedigen. Zonder dit zou de wereld door de rechtveerdige gramschap Gods, vergaan.

Overigens, alstand doen van zijne goederen, de wereld vaarwel zeggen, is dit niet, onder maatschappelijk oogpunt, het onschuldigste gebruik dat men van zijne *vrijheid* maken kan ?

* *

Het *Journal de Charleroi* rechtzinniger dan het meerstendeel zijner medebroeders in radikalismus, verklaart ronduit dat het met de herziening van artikel 47 te vragen, het algemeen stemrecht en de republiek wil. Dat allen die het blad beminnen hetzelve volgen !

* *

Ten gevolge der nieuwe schoolwet zijn er in de provincie Henegouwen 109 gemeenten die de belastingen reeds hebben kunnen verminderen, terwijl er slechts 50 gemeenten zijn die ze hebben moeten verhoogen. Dit zegt zeer veel dat de nieuwe schoolwet een einde heeft gesteld aan alle verkwisting der volksgelden.

* *

Door het katholiek gouvernement ingesteld om een einde aan de werkmanskrisis te vinden :

De werkcommissie is thans in geheel het land aan het werk om onderzoek te doen over den toestand der volksklas.

Ons katholiek ministerie haalt eer van zijne instelling, want niemand kan betwisten dat de Staat veel vermag voor de verbetering van den stoffelijken toestand der werkende klas.

Het is hier niet kwestie van party maar eene zaak van algemeen, van het hoogste belang : de welvaart van het volk en de rust van het land.

België, even als de andere landen van Europa, ondergaat eene geweldige crisis : de stoomtuigen hebben eene revolutie veroorzaakt door den overvloed van voortbrengst en talrijke werklieden lijden en kunnen met moeite hun huisgezin onderhouden, als zij hierin nog gelukken.

Deze volkskwestie moet dus nauwkeurig onderzocht en wijselijk opgelost worden.

Ziedaar het doel der werkcommissie, waar liberalen zoowel als katholieken deel van maken.

Maar wie zien wij weeral stokken in het wiel steken ?

De zoogezegde grooten en eenige vrienden van het volk, de demoeraten van Gent en van Brussel.

Ze tanden persoonlijk de leden der commissie

DE BRUIDSCHAT

(4e VERVOLG.)

Op zekeren avond zat hij in gezelschap van de weerdin, hare beide dochters en eenige aanzienlijken van het oord, rond het vuur. De houding en uitdrukking dier brave lieden deden duidelijk zien dat ze niet bijeen waren om de flesch in 't rond te laten gaan, want op aller gelaat lag diepe droefheid. De dorpskiok had den gebeelen dag den naderenden dood verkondigd, en in den achtermiddag had men den pastoor met de laatste sakramenten zien voorbijgaan en zich naar het kasteel van Montsabrey begeven.

In zijne droomen verdiept, zat Frederik werktuigelijk het vuur op te rakelen, met eene dier lange ijzeren pijpen die op 't platteland te gelijker tijd voor pook en blaasbalk dienen. Hij luisterde slechts verstrooid naar hetgeen men rond hem heen sprak, en dacht in stilte over het zonderlinge noodlot na, waaraan de dood op dit oogenblik wellicht een einde maakte.

Eensklaps hoorde men twee peerden, die voor den *Gouden Arend* stil hielden, en bijna te gelijkertijd zag men eenen bediende, die de livrei van het kasteel droeg binnentreden. Getrouw aan de bescheiden en kiesche gewoonten die alle onderhoorigen van mevr. de Montsabrey sedert tien jaren hadden aangenomen, beantwoordde deze ook geene der vragen waarmede men hem van alle zijden bestormde.

— Mijnheer Frederik Lambert ? vroeg hij kort af.

— Die ben ik, antwoordde de jonge schilder opstaande.

De knecht trok een papier zonder enveloppe uit zijnen zak en stelde dit Frederik ter hand, die de volgende woorden, haastig, met bevende hand ter neêr geschreven las :

« Lucile is niet meer. Kom haar portret teekenen, hare moeder verzoekt er u om. »

« Doktor VINCENT. »

Frederik liep naar zijne kamer, greep zijne teekenpen, en ging snel naar beneden. De twee peerden stonden aan de deur : hij sprong in 't zadel en vloog heen.

De avond was somber, zonder maan noch sterren. Na een snellen rid, hielden de peerden dampende aan het kasteel stil, en toen Frederik den drempel betrad, was het voorhuis vol drukte en verwarring. De bedienden zag men als verdwaalde geesten gaan en komen en elkander in alle richtingen kruisen, terwijl een postkoets met vier peerden bespannen en de postillons in 't zadel ten vertrek gereed stond. Een vreemdeling, met een ernstig en treurig gelaat onderhield zich met den doktor ; het was de schoonbroeder van mevrouw de Montsabrey, die eerst sedert eenige uren was aangekomen.

— Maak van hare bezwijming gebruik, zegde de doktor, neem haar spoedig mede voor dat zij tot hare kennis komt. Wanneer zij hare dochter terugziet, sta ik niet voor haar leven in.

Eenige minuten later, bracht M. de Montsabrey zijne in onmacht gevallene schoonzuster in de postkoets, zette zich naast haar, en het rijtuig vertrok in galop.

Door zoo vele aandoeningen uitgeput, leunde de doktor op Frederik's arm, beklom met hem de trappen van den stoep en leidde hem in de kamer waar Lucile in haren doodsslaap lag.

— Mijne taak is geeindigd, de uwe vangt aan, zegde hij.

En, na op het kind, dat hij niet had kunnen redden, een ernstigen blik geworpen te hebben, ging hij met langzamen tred weg.

De kamer was flauw door twee keersen verlicht, die aan het doodbed, bij een kruisbeeld en een bakje met wijwater, waarin een palmtak stond, brandden. De pastoor las gekniêld de gebeden der dooden. Het meisje in het wit gekleed en met witte rozen versierd, lag op haar bed uitgestrekt, schooner nog dan zij ooit in haar leven geweest was en als met een hemelschen glans omgeven. De dood had op die onbeweeglijke lippen een engelachtigen glimlach gebracht ; het was alsof de ziel, bij haar verscheiden, een hemelschen weerglans op dit bleek gelaat had achtergelaten.

Frederik voelde zijn hart door eene onuitsprekelijke angstige droefheid bevangen. Hij knielde neêr en bad. Vervolgens nam hij zijn teekenboek, en maakte zich gereed om den laatsten wensch van mevrouw de Montsabrey te voldoen ; doch nauwelijks was hij tot de helft zijner taak, of hij was genoodzaakt op te houden, het potlood beefde in zijne vingers en een ijskoud zweet peerlde langs zijne slapen. Gelijk allen die bij dooden gewaakt hebben, werd hij door eene zonderlinge verbeeldirg overmeesterd.

Hij meende Lucile hare oogleden te zien oplichten, hare lippen openen en hare hand uitstrekken ; met ongerustheid bespiedde hij dit werk zijner verbeelding, en luisterde met aandacht alsof zij zou gaan spreken.

De wind die in de gangen speelde, het geschreeuw der nachtuilen, de hond die builde en aan de deur zijner meesteresse krabbelde, maakten dit tooneel des doods nog somberder.

Om zich gerust te stellen en moed te hervatten, zag Frederik nu en dan eens naar den pastoor, die nog altijd op zijne knieen bad en de aanblik van dien vromen grijsaard hernieuwde zijne krachten. Er kwam echter een oogenblik dat Frederik zich niet langer konde bedwingen, en om den maalstroom zijner denkbeelden eene andere richting te geven, opstond, een venster opende en eenige minuten op het balkon vertoefde, waar de koude buitenlucht hem zijne kalmte wedergaf. Voor dat hij zich weêr aan 't werk zette, bleef hij lang in smartelijke beschouwing verzonken.

— Arm kind ! sprak hij bij zich zelven, den loop zijner mijmering volgende, wat kwaamt gij op de aarde doen ? Moet ik u beklagen of benijden ? Ge hebt het leven doorwandeld, zonder er u om te bekommeren, zonder door onze stoffelijke getroffen te worden, noch onze onvolmaakte genoegtingen te kennen ; God, die ons allen oordeelt, geeft gij uwe ziel even zuiver en onbesmet terug, gelijk gij ze uit zijn hand ontvangen hadt. Ik ontmoette u op mijnen weg ; nauwelijks heb ik u een oogenblik gezien, maar heeft zich uw blik op mij gevestigd en evenwel zult gij mij eene eenwige dierbare herinnering zijn. Ge zult in mijne gedachten als eene dier melodien blijven, die men slechts eenmaal gehoord heeft, en die men zich echter altijd herinnert ; ge zult in mijn leven als een dier droombeelden zijn voorbijgegaan, welke ons toelachen, ons roepen en die wij nooit vatten kunnen.

— Schoonheid schitterde op uw gelaat ; uw mond ademde goedheid ; uw verstand, dat men verloren meende, voedde zich wellicht met hemelsche visioenen. Zoo ge tot ons had kunnen afdalen, gelukkig hij, dien gij had lief gekregen !...

Hij nam zijne teekenpen weder op en wischte voor de tiende maal den omtrek der lippen uit, die het hem maar niet gelukken mocht getrouw te kunnen weêrgeven. Reeds een uur lang spande Frederik zich hiermede in, doch eindelijk meende hij hierin gelukt te zijn, en wierp om zich hiervan te overtuigen, een blik op het lijk : op haar bed gestemd, kalm gelijk een meisje dat des morgens uit een zachten droom ontwaakt, zat Lucile daar en zag hem met nieuwsgierigen blik aan.

— Mijne moeder ? waar is mijne moeder ? vroeg zij op eenen toon even zacht als die van een kind.

En gelijk een bloem die zich voor het water des hemels buigt, waarmede haar kelk bevochtigd werd, viel zij wederom op haar leger neder.

V.

In het gebed verdiept, had de pastoor Lucile's stem niet gehoord, doch een gil van Frederik sloeg de de vrome overdenking waarin hij verzonken lag. Hij stond op en liep naar Lucile's bed.

— Zij leeft, riep Frederik uit, hem in zijne armen drukkende, zij leeft ; zij heeft tot mij gesproken !

En hij liep in alleryl weg om dokter Vincent te halen.

Hij liep niet, hij haastelingden. Aan het eind van den gang gekomen, opende Frederik de deur, snelde den hof door, beklom zonder adem te scheppen den trap en vloog de kamer binnen, waar de dokter onder den indruk der hevige aandoeningen van den dag, ondanks het vergevorderd uur, nog opzat.

— Kom spoedig, riep hij uit ; zij leeft, zij leeft ! Verlies geen oogenblik, kom naar haar ziekbed.

En hij trachtte hem mede te slepen.

De dokter zag hem met verwondering aan en vreesde hij zich zelven dat Frederik zijn verstand verloren had.

— Maar, riep Frederik driftig uit, begrijpt ge mij dan niet ? Zij leeft en heeft mij toegesproken ! zij heeft mij toegesproken, zeg ik u ! kom, in 's hemels naam, kom, wat vertoeft ge dan ?

En dit maal trok hij hem mede.

(Wordt vervolgd.)